

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 13 września 2013 r.

DOLiS/DEC- 983/13/60294,60298

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana J. M. , o ponowne rozpatrzenie sprawy jego wniosku o podjęcie działań przewidzianych ustawą o ochronie danych osobowych, a w szczególności skontrolowanie zasad przetwarzania jego danych osobowych przez Komisję Weryfikacyjną utworzoną na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711 ze zm.), rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 31 maja 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-498/12/34135, 34141) odmawiającą uwzględnienia wniosku,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo Pana J. M., zwanego dalej Skarżącym, w którym wniósł o podjęcie działań przewidzianych ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwaną dalej ustawą, a w szczególności o skontrolowanie zasad przetwarzania jego danych osobowych przez Komisję Weryfikacyjną utworzoną na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711 ze zm.), zwanej dalej Przepisami wprowadzającymi.

GIODO pismem z dnia [...] stycznia 2008 r. ([...]) poinformował Skarżącego, że ze względu na art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w stosunku do zbiorów danych osobowych określonych w tym przepisie Generalnemu Inspektorowi nie przysługują kompetencje kontrolne oraz decyzyjne w tej sprawie.

Dnia [...] lutego 2008 r. do Biura GIODO wpłynęło pismo Skarżącego z dnia [...] stycznia 2008 r., w którym ponownie zażądał od ww. organu skontrolowania zasad gromadzenia i przetwarzania

danych osobowych przez Komisję Weryfikacyjną. Pismem z dnia [...] lutego 2008 r. (znak: [...]) Generalny Inspektor podtrzymał ww. stanowisko.

Po przeprowadzeniu w sprawie postępowania administracyjnego GIODO decyzją administracyjną z dnia 5 maja 2008r. (znak: DOLiS/DEC-266/08/11395,11404) umorzył postępowanie.

Dnia [...]maja 2008 r. (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją. Minister Obrony Narodowej nie złożył wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Po powtórny rozpatrzeniu zebranego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor decyzją administracyjną z dnia 14 listopada 2008 r. (znak: DOLiS/DEC-731/08/31085,31088) utrzymał w mocy ww. zaskarżoną decyzję z dnia 5 maja 2008 r.

Dnia [...] grudnia 2008r. do Biura GIODO wpłynęła skarga Pana J. M. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na ww. decyzję GIODO z dnia 14 listopada 2008 r.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2009 r. (sygn. akt II SA/Wa 65/09) WSA w Warszawie oddalił ww. skargę Pana J. M. Wniósł on od tego orzeczenia skargę kasacyjną.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1426/09) uchylił zaskarżony ww. wyrok z dnia 24 czerwca 2009 r. i sprawę przekazał WSA w Warszawie do ponownego rozpoznania. NSA w szczególności podniósł: „Przed wszystkim Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyjaśnił jaki był zakres decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w odniesieniu do wniosku złożonego przez J. M., czy organ rozstrzygnął o tym wniosku w pełnym zakresie, biorąc pod uwagę wszystkie uprawnienia GIODO określone w ustawie, w tym przede wszystkim uprawnienie przewidziane w jej art. 14 pkt 2, co rzutowało na ewentualne wyłączenia z art. 43 ust. 2 ustawy i ocenę czy wszystkie dane przetwarzane przez Komisję Weryfikacyjną objęte były tajemnicą państwową. (...) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie dokonując kontroli zaskarżonej decyzji nie zauważył, iż GIODO (...) nie dokonał żadnych ustaleń co do charakteru zbiorów przetwarzanych przez Komisję i a priori przyjął, że zawierają one dane osobowe objęte tajemnicą państwową ze względu na obronność lub bezpieczeństwo państwa, ochronę zdrowia lub życia ludzi, mienia lub bezpieczeństwa i porządku publicznego (...). Analiza treści przepisu art.43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w zestawieniu z uregulowaniem art. 14 prowadzi więc do wniosku, że w odniesieniu do zbiorów danych objętych tajemnicą państwową GIODO zachowuje uprawnienie określone w art. 14 pkt 2 ustawy tj. może żądać złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywać i przesłuchiwać osoby w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego. W rozpoznawanej sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie dostrzegł, że GIODO nie wykonał zadania o jakim mowa w przytoczonym przepisie (...)”. NSA uznał: „O braku możliwości kontroli przez GIODO na podstawie art.43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych procesu przetwarzania danych osobowych stanowiących tajemnicę państwową można mówić bowiem tylko w sytuacji jednoznacznego ustalenia, że wszystkie dane mają taki charakter”. NSA dodał: „(...) Sąd I instancji nie rozważył czy art. 43 ust.2 ustawy nawet gdy po ustaleniach okaże się, że wszystkie dane przetwarzane przez Komisję Weryfikacyjną objęte były tajemnicą państwową, stanowi podstawę do umorzenia postępowania”.

W wyniku ponownego rozpoznania WSA w Warszawie wyrokiem z dnia 15 listopada 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1477/10) uchylił zaskarżoną ww. decyzję GIODO z dnia 14 listopada 2008 r. i poprzedzając ją ww. decyzję z dnia 5 maja 2008 r. W uzasadnieniu wyroku WSA w Warszawie wskazał: „W analizowanym przypadku (...) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie ustalił należycie stanu faktycznego sprawy oraz arbitralnie przyjął, iż dane osobowe Skarżącego

(wg. stanu na datę wydania zaskarżonej decyzji), przetwarzane przez Komisję Weryfikacyjną objęte były tajemnicą państwową, a jako takie nie podlegały jego kontroli. W tej sytuacji organ nie był uprawniony do stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania z przyczyn podmiotowych, albowiem te nie wystąpiły oraz bezpodstawnie przyjął, iż w sprawie wystąpiła przesłanka braku przedmiotu sprawy (...). W ocenie Sądu, wyłączenia nadzorcze organu Ochrony Danych Osobowych w stosunku do zbiorów stanowiących tajemnicę państwową, o których mowa w art. 43 ust. 2 powołanej ustawy, nie dają organowi podstawy do umorzenia postępowania, lecz mogą stanowić podstawę do odmowy uwzględnienia wniosku strony. Bezzasadność żądania strony musi być bowiem wykazana w decyzji załatwiającej sprawę co do jej istoty, a nie prowadzić do umorzenia postępowania”.

Pismem z dnia [...] stycznia 2011 r. do GIODO Pan J. M. wniósł „o przeprowadzenie dowodów, które umożliwią rekonstrukcję stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, to jest o przesłuchanie w charakterze świadka członków byłej Komisji Weryfikacyjnej (...) na okoliczność podstaw faktycznych przetwarzania (w szczególności utrwalenia) moich danych osobowych w Raporcie (...)”. Zdaniem Skarżącego „(...) brak podstaw faktycznych na umieszczenie moich danych w Raporcie, a także brak dowodów na potwierdzenie istnienia takich podstaw”. Według Skarżącego „(...) w Raporcie taki domniemany żołnierz lub pracownik wojskowych służb wywiadowczych, z którym rzekomo współdziałałem nie jest wskazany. Tym bardziej nie jest wskazane moje rzekome współdziałanie z tym domniemanym żołnierzem lub pracownikiem oraz tego domniemanego współdziałania charakter. A tym bardziej nie jest wskazana moja wina umyślna tego rzekomego współdziałania”. W piśmie z dnia [...] kwietnia 2011 r. do GIODO Skarżący podniósł: „(...) ustawowe obowiązki Generalnego Inspektora zmierzające do »wszechstronnego wyjaśnienia sprawy« winny koncentrować się na rozstrzygnięciu dopuszczalności lub nie – w rozumieniu art. 23 ustawy o ochronie danych osobowych – przetwarzania moich danych osobowych”. Ponadto Skarżący złożył wniosek dowodowy z dnia [...] kwietnia 2011 r. o zwrócenie się „na podstawie art. 14 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych do Szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz do Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego o złożenie wyjaśnień: Czy w wyniku prac Komisji Weryfikacyjnej stwierdzono istnienie żołnierza lub pracownika wojskowych służb wywiadowczych, który działał w sposób określony w art. 67 ust. 1 pkt 1-10 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające... (Dz.U. Nr 104, poz. 711 (...)), lub też jego działania wykraczały poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (...) i w stosunku do którego stwierdzono ponadto współdziałanie z J. M. i ponadto stwierdzono, że współdziałanie J. M. z tym żołnierzem lub pracownikiem było zawinione w formie winy umyślnej (...)”. Skarżący, tak jak w poprzednim wniosku, wskazał, że za przeprowadzeniem ww. dowodu przemawia „brak podstaw faktycznych do przetwarzania jego danych w Raporcie, a także brak dowodów na potwierdzenie istnienia takich podstaw”. Pismem z dnia [...] września 2011 r. Skarżący wniósł o „przeprowadzenie dowodu polegającego na odebraniu ode mnie jako strony przedmiotowego postępowania oświadczenia w formie załączenia do akt przedmiotowej sprawy protokołów czterech przesłuchań mnie w charakterze świadka (w dniach: [...] kwietnia 2007r., [...] maja 2008r., [...] czerwca 2008r. i [...] marca 2009r.) przez prokuratora prowadzącego śledztwo pod sygn. [...] (...) w Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie” z uwagi na „brak podstaw faktycznych do przetwarzania (w szczególności utrwalenia) moich danych osobowych w Raporcie, a także brak dowodów na potwierdzenie istnienia takich podstaw”.

Wobec powyższego oraz ze względu na art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), wg którego ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten

organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia, GIODO w postępowaniu ponownym wystąpił, zgodnie ze wskazaniem WSA w Warszawie, do Ministra Obrony Narodowej, Szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego o złożenie w sprawie pisemnych wyjaśnień.

W świetle uzyskanych wyjaśnień ww. podmiotów przeprowadzenie dowodów żądanych przez Skarżącego ww. wnioskami z dnia [...] stycznia, [...] kwietnia i [...] września 2011 r. Generalny Inspektor uznał za zbędne jako niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 78 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. W doktrynie wskazuje się, że skuteczność prawna żądania strony przeprowadzenia dowodu uzależniona jest od spełnienia przesłanki – przedmiotem dowodu musi być okoliczność mająca znaczenie dla sprawy, a więc dotycząca przedmiotu sprawy i mająca znaczenie prawne dla rozstrzygnięcia sprawy (B. Adamiak, J. Borkowski, „Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz”, Warszawa 2005 r., s. 405). Ocena spełnienia tych przesłanek należy zaś do organu administracyjnego, który dokonuje merytorycznej ich weryfikacji, a więc przydatności do ustalenia stanu faktycznego (G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan; „Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, Tom I”, Zakamycze 2005 r., s. 716).

Na podstawie wyjaśnień Szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego GIODO ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

1. Na mocy postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 lutego 2007 r. w Monitorze Polskim Nr 11 poz. 110 opublikowano Raport o działaniach żołnierzy i pracowników WSI oraz wojskowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania w zakresie wywiadu i kontrwywiadu wojskowego przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych wykraczających poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwany dalej Raportem. Raport na stronach: 111, 115, 369, 371 zawiera dane osobowe Pana J. M.
2. Szef Służby Wywiadu Wojskowego wyjaśnił:
 - a) w piśmie do GIODO z dnia [...] sierpnia 2011 r. (znak: [...]) - „(...) Służba Wywiadu Wojskowego nie jest w posiadaniu szczegółowej wiedzy, jakie konkretnie dokumenty czy materiały stanowiły podstawę ustaleń Komisji Weryfikacyjnej przy sporządzaniu Raportu (...)”. Stwierdził: „(...) dane Skarżącego nie są w Służbie Wywiadu Wojskowego przetwarzane w żadnym zbiorze danych osobowych (...)”;
 - b) w piśmie do GIODO z dnia [...] września 2011 r. (znak: [...]) - „(...) Służba Wywiadu Wojskowego jest jedynie w posiadaniu materiałów należących do zasobu archiwalnego SWW, które były wypożyczane przez Komisję Weryfikacyjną (...)”;
 - c) w piśmie do GIODO z dnia [...] listopada 2011 r. (znak: [...]) - „(...) materiały, które były wypożyczane przez Komisję Weryfikacyjną liczą około [...] tomów akt, a tutejsza służba nie ma wiedzy, czy a jeżeli tak, to które fragmenty tej dokumentacji stanowiły podstawę dokonywania takich, czy innych zapisów w raporcie o działaniach żołnierzy i pracowników WSI oraz wojskowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania w zakresie wywiadu i kontrwywiadu wojskowego przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych wykraczających poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Teczki te (zawierające materiały, o których mowa) oznaczone były klauzulą »TAJNE« albo »ŚCIŚLE TAJNE«”. Dodano: „(...)

dane Pana J. M. nie są w Służbie Wywiadu Wojskowego przetwarzane w żadnym zbiorze danych osobowych (...)”.

3. Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego wyjaśnił:

a) w piśmie do GI z dnia [...] sierpnia 2011r. (znak: [...]) – „Stosownie do treści art. 63 ust. 6a Przepisów wprowadzających Szef Wojskowych Służb Informacyjnych, Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Szef Służby Wywiadu Wojskowego zobowiązani zostali do zapewnienia członkom Komisji Weryfikacyjnej, w tym Przewodniczącemu Komisji Weryfikacyjnej, dostępu do wszelkich, łącznie z zawierającymi tajemnicę państwową, materiałów archiwalnych i operacyjnych, a także do innych dokumentów niezbędnych do sporządzenia Raportu i weryfikacji oświadczeń. Przedmiotowe dokumenty po wykorzystaniu przez Komisję Weryfikacyjną, zwracane były Szefowi Wojskowych Służb Informacyjnych, Szefowi Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Szefowi Służby Wywiadu Wojskowego (...). w oparciu o art. 70c ust. 3 Przepisów wprowadzających Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, po zasięgnięciu opinii Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, podał ów Raport do publicznej wiadomości w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej »Monitor Polski«. Z tych względów podkreślić należy, że Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie może złożyć oświadczenia w imieniu Przewodniczącego Komisji Weryfikacyjnej, jakie dokumenty posłużyły do sporządzenia Raportu, z jakich źródeł spoza Służby Kontrwywiadu Wojskowego owe dokumenty pochodziły (...), a co za tym idzie jakimi klauzulami tajności były one oznaczone. (...) archiwum Służby Kontrwywiadu Wojskowego posiada niżej wymienione materiały Komisji Weryfikacyjnej, którym zostały nadane różne klauzule tajności. Są to następujące dokumenty:

- akta postępowań weryfikacyjnych – oznaczone klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«,
- teczki dokumentacji pomocniczej – oznaczone odpowiednio klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«, »TAJNE«, »POUFNE«, »ZASTRZEŻONE«,
- dzienniki korespondencji - oznaczone odpowiednio klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«, »TAJNE«, »POUFNE«, »ZASTRZEŻONE« oraz »JAWNE«,
- nośniki informatyczne – zawierające materiały uzyskane w wyniku realizacji zadań zespołów roboczych członków Komisji Weryfikacyjnej - oznaczone klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«.

Poza zasobami zgromadzonymi w Biurze Ewidencji i Archiwum Służby Kontrwywiadu Wojskowego, w Kancelarii Tajnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego, znajdują się aktualnie wymienione materiały Komisji Weryfikacyjnej:

- »Książka Ewidencji Postępowań Weryfikacyjnych« A - oznaczona klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«,
- »Książka Ewidencji Postępowań Weryfikacyjnych« B - oznaczona klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«,
- »Książka Ewidencji Postępowań Weryfikacyjnych« C - oznaczona klauzulą »ŚCIŚLE TAJNE«,
- »Rejestr Dzienników Książek Ewidencji i Teczek« – oznaczony jako »JAWNE«”.

(...) Służba Kontrwywiadu Wojskowego przechowuje dane osobowe Pana J. M. (w tym imię, nazwisko, adres) w związku z jego wystąpieniem do Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego o uzupełnienie Raportu (...)”.

b) w piśmie do GI z dnia [...] września 2011 r. (znak: [...]) - „(...) Dzienniki korespondencji Komisji Weryfikacyjnej, które nie zostały oznaczone klauzulą niejawności, zostały zarejestrowane w Rejestrze dzienników, książek ewidencyjnych i teczek. Zarówno owe

Dzienniki korespondencji jak i wspomniany Rejestr dzienników, książek i teczek nie zawierają danych osobowych Pana J. M.”.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją administracyjną z dnia 31 maja 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-498/12/34135,34141) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

Dnia [...] czerwca 2012 r. (w terminie) do Biura GODO wpłynął wniosek Skarżącego z dnia [...] czerwca 2012 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Powołując się na zawarte w wyroku WSA we Warszawie z dnia 15 listopada 2010 r. wytyczne co do przeprowadzenia przez organ postępowania w sprawie, Skarżący zarzucił, że GODO w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji „podsumował swoje ustalenia dokonane w wyniku wykorzystania swoich ustawowych uprawnień kontrolnych w stosunku do Szefa Służby Wywiadu Wojskowego (dalej - »SzeF SWW«) oraz Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego (dalej - »SzeF SKW«). W pierwszym punkcie tych ustaleń Generalny Inspektor (str. 5 przedmiotowej decyzji) przypisuje wyjaśnieniom SzeFów SWW i SKW swoją wiedzę o opublikowaniu w Monitorze Polskim nr 11 z roku 2007 poz. 110 z dnia 16 lutego 2007 r. Raportu oraz swoją wiedzę o tym, iż w Raporcie tym przetwarzane są (w szczególności utrwalone i następnie udostępniane) moje dane osobowe. Gdy tymczasem fakt opublikowania Raportu w Monitorze Polskim jest faktem powszechnie znanym (...). W dalszych ustaleniach Generalny Inspektor stwierdził, iż całość dokumentacji wytworzonej przez byłą Komisję Weryfikacyjną i która (...) pozostaje w dyspozycji bądź Szefa SWW bądź Szefa SKW stanowią zbiory w stosunku do których ma zastosowanie przepis art. 43 ust. 2 Ustawy. Generalny Inspektor cytując pracownice i kilkakrotnie za tym przepisem iż »nie przysługują [mu] uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3-5 oraz art. 15-18.« Ustawy. Daremny trud, gdyż Generalny Inspektor zachowuje niezmiennie w stosunku do tych zbiorów uprawnienia określone w przepisie art. 14 pkt 2 Ustawy i co – jako wiążący pogląd NSA – wskazał Generalnemu Inspektorowi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 15 listopada 2010 r. (...) Raport jest zbiorem jak najbardziej jawnym, w stosunku do którego Generalny Inspektor zachowuje pełnię swych uprawnień i zadań – w szczególności to, o którym stanowi przepis art. 12 pkt 2 Ustawy. Ponadto Generalny Inspektor ustalił iż w zasobach archiwalnych pozostających w dyspozycji SzeFów SWW i SKW obejmujących w czasie ustaleń także (zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami Rozporządzenia) całość dokumentacji wytworzonej przez byłą Komisję Weryfikacyjną nie są przetwarzane moje dane osobowe. (...). To fundamentalne ustalenie Generalnego Inspektora gdyż nie da się o kimkolwiek cokolwiek wnioskować w oparciu o brak jakichkolwiek o tym kimś informacji. W szczególności – nie sposób stwierdzić o mnie, iż wypełniam dyspozycję art. 70a ust. 2 pkt 1) ustawy – przepisy wprowadzające ... - jak to stwierdzono w Raporcie. (...) mimo tego fundamentalnego ustalenia oraz płynącego zeń oczywistego wniosku, iż moje dane osobowe są w Raporcie przetwarzane (w szczególności utrwalone i następnie udostępniane) z jaskrawym naruszeniem przepisów Ustawy, Generalny Inspektor podejmuje przedmiotową decyzję o odmowie uwzględnienia mojego wniosku. Tak jaskrawe prezentowanie swojej ignorancji przez Generalnego Inspektora stanowi obrazę prawa, w szczególności przepisu art. 8 k.p.a. (...) Generalny Inspektor nie przeprowadził wnioskowanych przeze mnie dowodów, które omawiane fundamentalne ustalenie Generalnego Inspektora zweryfikowałyby ponad wszelką wątpliwość. Dotyczy to w szczególności łatwych do przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przeze mnie we wniosku z dnia 20 września 2011 r.”.

Po ponownym zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji z dnia 31 maja 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-498/12/34135,34141) jest prawidłowe. Argumenty podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają konieczności zmiany tej decyzji.

Na wstępie powtórzyć należy, że przedmiot niniejszego postępowania wyznacza wniosek Pana J. M. z dnia [...] grudnia 2007 r. o „skontrolowanie zasad przetwarzania danych osobowych przez Komisję Weryfikacyjną utworzoną na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. - przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego (...)” [ustawa z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711 ze zm.) – przyp. GI], co oznaczało skontrolowanie zasad przetwarzania jego danych osobowych zarówno w „materiałach źródłowych”, gromadzonych przez Komisję Weryfikacyjną, a będących podstawą do sporządzenia Raportu, jak również w samym Raporcie jako efekcie prac tej Komisji podanym do publicznej wiadomości.

Zważywszy na związanie organu – zgodnie z art. 153 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – ww. rozstrzygnięciem WSA w Warszawie z dnia 15 listopada 2010 r. (sygn. akt II SA/Wa 1477/10), organ przeprowadził w sprawie postępowanie dowodowe, zgodnie z wytycznymi zawartymi w tym wyroku. WSA zobligował bowiem organ do ustalenia, czy materiały źródłowe, na podstawie których Komisja Weryfikacyjna, utworzona na mocy art. 58 ust. 1 pkt 3 Przepisów wprowadzających, opracowała Raport (art. 70a ust. 1 Przepisów wprowadzających), stanowią informacje niejawne w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228).

Wobec powyższego powtórzyć należy, że ustalenia poczynione przez organ w postępowaniu ponownym potwierdziły, że materiały Komisji Weryfikacyjnej stanowią informacje niejawne w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych, w stosunku do których Generalny Inspektor nie posiada uprawnień określonych w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3-5 oraz art. 15-18 ustawy.

Z wyjaśnień zarówno Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, jak i Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że materiały źródłowe wypożyczone Komisji Weryfikacyjnej przez ww. służby stanowią informacje niejawne w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych. W tych wyjaśnieniach wskazano: „Służba Wywiadu Wojskowego jest jedynie w posiadaniu materiałów należących do zasobu archiwalnego SWW, które były wypożyczone przez Komisję Weryfikacyjną”. Natomiast archiwum Służby Kontrwywiadu Wojskowego posiada materiały Komisji Weryfikacyjnej, którym nadano różne klauzule tajności: akta postępowań weryfikacyjnych (oznaczone klauzulą „ściśle tajne”),teczki dokumentacji pomocniczej (oznaczone klauzulami „ściśle tajne”, „tajne”, „poufne”, „zastrzeżone”), dzienniki korespondencji (oznaczone klauzulami „ściśle tajne”, „tajne”, „poufne”, „zastrzeżone” oraz „jawne”), nośniki informatyczne zawierające materiały uzyskane w wyniku realizacji zadań zespołów roboczych członków Komisji Weryfikacyjnej (oznaczone klauzulą „ściśle tajne”). Ponadto w Kancelarii Tajnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego znajdują się „Książki Ewidencji Postępowań Weryfikacyjnych” A, B, C (oznaczone klauzulą „ściśle tajne”) oraz „Rejestr Dzienników Książek Ewidencji i Teczek” (oznaczony jako „jawne”). Zaznaczyć należy, że według oświadczenia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego w materiałach jawnych brak danych osobowych Skarżącego.

Zgodnie z art. 181 ust. 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych kierownicy jednostek organizacyjnych przeprowadzą, w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, przegląd wytworzonych w podległych im jednostkach organizacyjnych materiałów zawierających informacje niejawne w celu ustalenia, czy spełniają ustawowe przesłanki ochrony na podstawie ustawy, i

dokonają w razie potrzeby zmiany lub zniesienia klauzuli tajności. Jednak w myśl art. 181 ust. 2 tej ustawy obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy zbiorów materiałów spraw zakończonych oraz kartotek ewidencyjnych, w szczególności stanowiących materiał archiwalny przekazany do właściwych archiwów na podstawie odrębnych przepisów.

Z wyjaśnień obu ww. służb wynika, że materiały wypożyczane przez Komisję Weryfikacyjną stanowią materiały archiwalne, zatem klauzule im nadane nie podlegają weryfikacji.

Podkreślenia wymaga, że stosownie do art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3-5 oraz art. 15-18. Art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi o zbiorach zawierających informacje niejawne, pkt 1a o zbiorach, które zostały uzyskane w wyniku czynności operacyjno-rozpoznawczych przez funkcjonariuszy organów uprawnionych do tych czynności, zaś pkt 3 o zbiorach dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego. Zatem w stosunku do danych osobowych zawartych w ww. zbiorach Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest władny do podejmowania czynności kontrolnych (określonych w art. 14 pkt 1 i 3-5, art. 15-17 ustawy) oraz do wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych (art. 12 pkt 2 i art. 18 ustawy).

Informacjami niejawnymi – w myśl art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych – są informacje, których nieuprawnione ujawnienie spowodowałoby lub mogłoby spowodować szkody dla Rzeczypospolitej Polskiej albo byłoby z punktu widzenia jej interesów niekorzystne, także w trakcie ich opracowywania oraz niezależnie od formy i sposobu ich wyrażania.

Wobec powyższego, zważywszy na art. 43 ust. 2 ustawy oraz fakt, że materiały źródłowe, na podstawie których Komisja Weryfikacyjna opracowała Raport, objęte są klauzulami tajności, nie jest możliwe dokonywanie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oceny legalności przetwarzania danych osobowych zawartych w tych materiałach.

Dlatego za całkowicie chybione uznać należy twierdzenia Skarżącego zawarte w jego wniosku o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy, jakoby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, że „w zasobach archiwalnych pozostających w dyspozycji Szefów SWW i SKW obejmujących w czasie ustaleń także (...) całość dokumentacji wytworzonej przez byłą Komisję Weryfikacyjną nie są przetwarzane moje [Skarżącego] dane osobowe”. Organ w żadnym razie nie poczynił takich ustaleń. Jak wyżej wskazano, organ ustalił, że materiały źródłowe wypożyczane przez ww. Służby na rzecz Komisji Weryfikacyjnej, na podstawie których powstał Raport, stanowią informacje niejawne w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych, a w stosunku do takich materiałów GIODO nie jest władny do podejmowania czynności kontrolnych oraz wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych. Natomiast stwierdzenie Generalnego Inspektora, że w określonych dokumentach będących w dyspozycji Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego „brak danych osobowych Skarżącego”, odnosiło się wyłącznie do materiałów jawnych, takich jak Rejestr Dzienników Książek Ewidencji i Teczek (oznaczony jako jawne), co wprost wyrażono w zaskarżonej decyzji. Dlatego całkowicie niezrozumiałe i bezzasadne jest wniosek Skarżącego, jakoby w dokumentach źródłowych nie było jego danych. Prawdą jest bowiem wyłącznie stwierdzenie, że jego danych nie ma w materiałach jawnych, i takie właśnie stwierdzenie zawarto w zaskarżonej decyzji. Podkreślenia wymaga, że tylko co do takich materiałów jawnych organ miał uprawnienia kontrolne i decyzyjne. Natomiast to, czy dane Skarżącego znajdują

się w materiałach tajnych, pozostaje poza ustaleniami organu, bo jak wyżej wykazano, do badania tej kwestii nie jest on uprawniony. Przypomnieć należy, że ustalenia takie były wynikiem wykonania przez GODO wytycznych WSA w Warszawie zawartych w ww. wyroku z dnia 15 listopada 2010 r., w którym sąd zobligował organ do zbadania, jakimi klauzulami objęte są materiały źródłowe będące podstawą opracowania Raportu. Powyższe oznaczało konieczność zbadania, czy w materiałach jawnych znajdują się dane osobowe Skarżącego. W tym zakresie poczyniono ustalenia negatywne.

Reasumując, organ w odniesieniu do ww. materiałów źródłowych wykorzystał swe uprawnienia z art. 14 pkt 2 ustawy. Generalny Inspektor w zakresie, w jakim był uprawniony, tj. w stosunku do materiałów jawnych, ustalił, że brak w nich danych osobowych Skarżącego, natomiast w odniesieniu do materiałów tajnych dokonał ustaleń na tyle, na ile pozwalały ww. przepisy ustawy. Dlatego opisane zarzuty Skarżącego są bezzasadne.

Odnosząc się do stwierdzenia Skarżącego, że „(...) Raport jest zbiorem jak najbardziej jawnym, w stosunku do którego Generalny Inspektor zachowuje pełnię swych uprawnień i zadań (...)”, należy powtórzyć, że w obrocie prawnym istnieje prawomocna ostateczna decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 23 grudnia 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-1322/09/48259,48261), wydana w postępowaniu przeprowadzonym przez organ pod sygnaturą akt [...].

Postępowanie to dotyczyło wniosku Pana J. M. o nakazanie w drodze decyzji administracyjnej przywrócenia stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcia jego danych osobowych zawartych w opublikowanym w Monitorze Polskim z 16 lutego 2007 r. (Dz. U. Nr 11 poz. 110) *Raporcie o działaniach żołnierzy i pracowników WSI oraz wojskowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania w zakresie wywiadu i kontrwywiadu przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych w zakresie określonym w art. 67 ust. 1 pkt 1-10 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. „Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego” oraz innych działaniach wykraczających poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej* i zakończone zostało ww. decyzją GODO z dnia 23 grudnia 2009 r. odmawiającą uwzględnienia wniosku Skarżącego. Decyzja ta została doręczona Ministrowi Obrony Narodowej dnia [...] grudnia 2009 r., zaś w odniesieniu do Skarżącego – wobec dwukrotnego jej awizowania w dniach [...] grudnia 2009 r. i [...] stycznia 2010 r. – przyjęto, że została mu doręczona dnia [...] stycznia 2010 r., i pozostawiono ją w aktach sprawy. Strony nie wniosły od tej decyzji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, dlatego uprawomocniła się ona z dniem [...] stycznia 2010 r.

W ww. postępowaniu o sygnaturze [...] Generalny Inspektor zbadał zasadność przetwarzania danych osobowych Skarżącego w Raporcie. Dlatego nadużyciem byłoby ponowne orzekanie w tej samej kwestii w niniejszym postępowaniu. Podkreślić należy, że istnienie w obrocie prawnym ostatecznej decyzji administracyjnej rozstrzygającej merytorycznie określoną sprawę stanowi oczywistą przeszkodę dla wydania decyzji w tożsamej sprawie. Decyzja tego rodzaju byłaby dotknięta wadą przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 3 Kpa, co dawałoby podstawy dla stwierdzenia jej nieważności. Uzyskanie cechy ostateczności przez decyzję administracyjną powoduje niemożność ponownego orzekania w tej sprawie bez usunięcia z obrotu prawnego tej decyzji. Fakt wcześniejszego rozstrzygnięcia prawomocną decyzją administracyjną kwestii przetwarzania danych osobowych Skarżącego w Raporcie jest okolicznością tego rodzaju, że GODO nie ma podstaw do jej powtórnego merytorycznego rozpatrywania w niniejszym postępowaniu.

Z uwagi na powyższe nie zostały przeprowadzone w niniejszym postępowaniu wnioskowane przez Skarżącego dowody, ponieważ miały one służyć dowiedzeniu okoliczności, że „brak podstaw faktycznych do przetwarzania (w szczególności utrwalenia) moich [Skarżącego] danych osobowych w Raporcie, a także brak dowodów na potwierdzenie istnienia takich podstaw”.

Dodać należy, że ww. decyzja GODO z dnia 23 grudnia 2009 r. (znak: DOLiS/DEC-1322/09/48259,48261) stała się przedmiotem wniosku Skarżącego o stwierdzenie jej nieważności, który zainicjował postępowanie o sygnaturze akt [...], zakończone decyzją organu z dnia 9 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1036/11/60077,60081), utrzymaną w mocy decyzją organu z dnia 5 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-173/12/14016,14017). Po zaskarzeniu ww. decyzji z dnia 5 marca 2012 r. przez Skarżącego Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił tę skargę wyrokiem z dnia 17 lipca 2012 r. (sygn. akt II SA/Wa 832/12), od którego Pan J. M. wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Po dokonaniu powtórnej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje stanowisko zajęte w decyzji administracyjnej z dnia 31 maja 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-498/12/34135,34141).

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).